

***Qədir
Tərtərli***

QİYAMƏTƏ QALMAYACAQ

Eşit məni qulağı kar,
gözləri kor qoca dünya!
Sənə bu cür deməyimdən
haqsız yerə məndən küsüb
incimə sən.

...Dərd əlindən qovruluram,
başdan aşıb dərdim, sərim,
nə vaxtadək dözəcəyəm,
bəs deyilmi dözdüklərim?
Elim-obam yağmalanıb,
insanlarım, torpaqlarım
əsir düşüb, damğalanıb...
Bilmirsənmi bunları sən?
Yox, bilirsən!
Qan yaddaşım -
qanlı yanvar,
Qarabağ tək, Xocalı tək
zaman-zaman sızıldayıb
sağalmayan dərdlərim var!
Qapanıbmı gören gözün,
hanı sənin haqlı sözün?
Bəs, onda sən,
nə vaxt kara gələcəksən?
Qoca dünya, bəsdir ayıl,
bəsdə bunca yatdıqların,
düşmənimə qucaq açıb
nazları ilə oynadığın,
əllərindən tutduqların!

Artıq yetər,
bəsdə, bəsdə,
bu nə istək, nə həvəsdə?
Gəl cavab ver bu sözümə,
dostam deyib, əllərimə
əl verəni,
şəhidimin məzarına
gül qoyanı, gül verəni,
məne düşmənlər olanları,
məni dərdə salanları
tanımadın?
Yox, tanıdın!

Amma ondan soruşmadın
söylə kimsən, nədir adın?
Qoca dünya, bəsdir ayıl,
səslə oyat Xətəini,
babəkləri yuxusundan!
Əgər bu gün oyanmasan,
qaynamasa qeyrət qanını,
tariximdən yox olacaq
itib-batan adın, sanın!
Əgər bu gün qaniçənin
dərsin verib susdurmasan,
qaniçənə qan içirdib
öz qanını qusdurmasan
bağışlamaz bunu zaman,
gəl çıxarma bunu yaddan!
Onu bil ki, unutma ki,
düşmənimin əlləri ilə
axıdılan bu haqsız qan
qiyamətə qalmayacaq,
vallah, belə olmayacaq!
billah, belə olmayacaq!

NƏSİMİNİN "ÖLÜMÜ"

Nəsimini soydular -
soydular diri-diri.
Qanından zövq aldılar
qansız, qan hərisləri...
Nəsimi sarsılmadı,
dönmədi inadından,
insanı, insanlığı
ucaldıb zirvələrə,
ölüm ayağında da
dedi Allahdır insan!
Düşmənlərin önündə

qatlamadı dizini,
rəngi saralar deyər
qanla yudu üzünü.
"Namus" dəllallarına,
insan cəlladlarına
bu, onun sərt sözüydü.
O qan adı qan deyil,
Nəsiminin vüqarı,
Nəsiminin özüydü.
Ölüm sarsıldı, çaşdı,
ölüm qorxuya düşdü.
Axi, belə ölümü
ömründə görməmişdi.
Ölüm vahimələndi,
bircə göz qırpımında
kəfəninə bələndi,
dözmədi, öldü ölüm.
Nəsimi gülüşü ilə
ölümə güldü ölüm!
Ölməzlər ölə bilməz,
Nəsimi ölmədi, yox,
ölümün arxasınca
gülə-gülə daş atdı.
Ölümü ilə cahanda
ölümsüzlük yaşatdı...
Öz rəngini lalələr
alıb o vaxtdan bəri
Nəsiminin qanından.
Gəlin saymaz keçməyək
lalələrin yanından.
Al rəngi lalələrin
Nəsiminin qanıdı,
Nəsimi bu millətin
qeyrət kəhkaşanıdır!..
Hər il bahar gələndə,
qızıl rəngli lalələr
çöldə üzə güləndə
Nəsimi düşür yada.
Deyirəm nolaydı, kaş,
qeyrətdə, əqidədə
babamız Nəsimiyə
bənəyəydik dünyada.

VAR

Baş açmıram başsızların işindən
Düz yolunu azdıran var, əyən var.
Uorabını papaq kimi başına,
Pencəyini şalvar kimi geyən var.

Zənn etmə ki, çətin olmur hər asan,
Gərək yolun axtarasan, tapasan.
Heç bilmirsən kimə qulaq asasan,
Dovşana qaç, taziya tut deyən var.

Qış görmüşəm qürbət elin yayını,
Hər kəs gərək tapsın özəcə tayını.
Halal çörək qazananın payını,
Arsız-arsız haramlıqla yeyən var.

Bir kökdənlik - yarı mənəm, yarı sən,
Bir ağacın barı mənəm, barı sən.
Allah məni dostlarımdan qoru sən,
Sırr sözümü düşmənimə deyən var.

Bahar keçib, payız keçib, qış qalıb,
Ocaq sönməyib, quru yanıb, yaş qalıb.
Kişi hanı? Çox papaqlar boş qalıb,
Nahaq yerə öz döşünə döyən var!

SAZ ÇALINIR

A duyğusuz, saz çalınır, qulaq as,
Qorqudumdan əmanətədi bizlərə.
Qoç Koroğlu qılıncını tullayıb,
Saz kökləyir, qoy eşitsin dağ, dərə.

Bihuş edib məni "Yanıq Kərəmi",
Bu havaya oynamayın a qızlar!
Bu havada yana-yana qovrulan
Xan Kərəmin naləsi var, dərdi var.

Nurla dolsun Ədalətin məzarı,
Yana-yana ölüb getdi dünyadan.
Qatil oldu ona "Yanıq Kərəmi",
Dedi sazım, mən yanıram, sən də yan!

"Baş Saritel" çalınanda göynəyir
Sinəmdəki sızıldayan aman, ah.

Bəsdir daha, insaf edin, nə olar,
Dərdlərimi tərpətməyin siz Allah!

Naşı əllər toxunmasın sazıma,
Hər simində bu xalqımın ruhu var.
İşdir, əgər ona nadan toxunsa,
Vallah, sazım nalə çəkər, qan ağlar!

A duyğusuz, saz çalınır, qulaq sa,
Qorqudumdan əmanətədi bizlərə.
Qoç Koroğlu qılıncını tullayıb,
Saz kökləyir, qoy eşitsin dağ, dərə.

MƏNƏ İNSAN GÖSTƏRİN

Mənə insan göstərin
Tək adı yox, sanı yox,
Özü də insan olsun!
Ağzından çıxan sözü
İnsan kimi dil açsın,
Sözü də insan olsun!

Mənə insan göstərin
El dərdini dərdi tək
Anlayıb bilən olsun!
Başını uca tutsun,
Öz yerində ağlayıb,
Yerində gülən olsun!

Mənə insan göstərin
Nə olar, qəbulumdu
Əlsiz, ayaqsız olsun!
Sözü gözləri desin
Anlayaram onu mən,
Dilsiz, dodaqsız olsun!

Mənə insan göstərin
Yalanlara uymayıb
Düzü düz deyən olsun!
Vüqarını əyməyib,
Lap o zəhər olsa da,
Sözünü yeyən olsun!

Mənə insan göstərin,
Axtarıb tapın onu,
Varsa, belə bir insan.
Qarşısında baş əyər
Deyim yaxşı ki, varsan,
Əsl insansan, insan!

DAŞ ÜSTÜNDƏ BİTƏN ÇİÇƏK

A bəxti kəm, bəxti qara,
Hardan gəlib düşdün tora?
De, sən hara, bu yer hara?
Heyrətləndim səni görəckək,
Daş üstündə bitən çiçək.

Burda sənənin bağını var,
Suyunmu, torpağınımı var?
Boy atan yarpağınımı var -
Bu daş sənə nə verəcək?
Daş üstündə bitən çiçək.

Həyanın yox, burda təksən,
Həsret, əzab çəkəcəksən.
Gözündən yaş tökəcəksən,
İnadından bəsdir, əl çək,
Daş üstündə bitən çiçək.

Bu dünyanı yaxşı tanı,
Dünyada etibar hanı?
Sürüsündən ayrılana,
Axırda qurd-quş yeyəcək,
Daş üstündə bitən çiçək.

YOLLAR

Yollar insana bənzər,
Yaxşısı var, pisi var.
Hamar olmur sərasər,
Eniş-yoxuşdu yollar.

Yol var - dağlardan keçər,
Yol var - çaydan, dənizdən.
Yol var - məskəni göylər,
Yol var - yolu duman, çən.

Yol var - sevinc gətirər,
Yol var - kədər, qüssə, qəm.
Yol var - səni itirər,
Yol var - sən itirərsən.

Yol ümiddi, işıqdı,
Arzudu, diləkdi yol.
Ömrə bir yaraşıqdı
Hamıya gərəkdə yol.

Yol varsa, yolun da var,
Çəkinmə, düş izinə.
Dərd odur ki, bu yollar
Bağlı qala üzünə.

Qoy yollar açıq olsun,
Yolsuz qalmasın insan.
Tanrım bizi qorusun,
Yolsuzluq beləsindən.

MƏHƏBBƏT

Nəyə qadir deyil məhəbbət, nəyə,
Dünyanı yaratdı, qurdu məhəbbət!
Uahan məhəbbətlə bəzənsin deyər,
Ona öz möhrünü vurdu məhəbbət!

Bəzən sükutludu, bəzən sözlüdü,
Bəzən utancaqdı, bəzən üzlüdü.
Şahin qanadlıdı, qartal gözlüdü -
Bəzən də gözləri kordu məhəbbət!

Kimə bəlli deyil ünvanı, adı,
Uəmi ucalardan başdı, ucadı.
Dünyanı qocadı, omu qocadı,
Dünyadan yaşını sordu məhəbbət!

Aqilə döndərər o nadanı da,
Silər yer üzündən qan-qadanı da.
Məhəbbət yaradıb yaradanı da,
Aləmə nur saçın nurdu məhəbbət!

Gah sərin meh oldu, gah səmum oldu,
Daş qəlblər hökmüylə dönüb mum oldu.
Dağlar parçalandı, daşlar qum oldu,
Dəryada dağ kimi durdu məhəbbət!

QORXURAM

Bu dünyanın sevinci də qübarmış,
Bir üzü qış, bir üzü də baharmış.
Doğru sözü söyləməyə nə varmış,
Olmayanı söyləməkdən qorxuram.

Hər küləyə səmum deyən az deyil,
Yumurtadan yun um deyən az deyil.
Gördüyünə göz yum deyən az deyil,
Görə-görə görməməkdən qorxuram.

Axi, mənə oğul deyib bu Vətən,
Oğul kimi çox borcluyam ona mən.
Tanrım rəhm et, Vətənimə sağ ikən,
Borclarımı verməməkdən qorxuram.

ANA VƏTƏN, AÇ QOYNUNU

Ana Vətən, aç qoynunu gəlmişəm,
İcazə ver, qoy başına dolanım.
Bir canım var, qurbanındır o sənin,
Neyləyim ki, budur olmaz-olanım.

Qürbət eldə həsrətini çəkirdim,
Gecə-gündüz sızlayırdı ürəyim.
Yavanlığa tapmayanda heç nəyi,
Göz yaşımı ilə islanırdı çörəyim.

Qoy diz çöküb, ayağına yıxılıım,
Bir də öpüm torpağını, daşını.
Sən ucasan, boyum çatmaz boyuna,
Qurban olum, aşağı əy başını.

Ay Tərtərli, ucalarsan daha da,
Vallah, əgər bu torpağa əylisən.
Öp, gözünün üstünə qoy sən onu,
Vətəndəsən, qürbətdə ki, deyilsən.

